

τῆς Βοημίας, εἶτα δὲ δραστικώτερον ὁ Ζβίγγλιος, ὁ Λούθηρος, ὁ Καλθίνος, ὁ Κνόξ καὶ Ἑρριὼν ὁ Η΄. Τὴν Ἀναμόρφωσιν ἐνεκοιλπίωθησαν καὶ τὰ σκανδιναυικά Κράτη, τόσον διὰ θρησκευτικῶν ὅσον καὶ διὰ πολιτικῶν λόγους. Αἱ οὕτως ἰδρυθεῖσαι θρησκείαι, μὲ τῶν διαφόρων αὐτῶν κλάδους, εἰσὶ: οἱ Ζβιγγλιανοί, Λουθηρανοί, Καλθινισταί, Προεσβυτεριανοί, Ἀγγλικανοί, Ἀρμινιανοί ἢ Παραινετικοί, Κονάκροισι, Μεθοδισταί, κλπ.

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ ΠΙΝΑΚΟΘΗΚΗ

[Φυσιογνωμία ποιητῶν καὶ λογογράφων]

ΟΡΦΑΝΙΔΗΣ ΘΕΟΔΩΡΟΣ. — Ὁ διαπρεπέστατος βοτανικὸς τῆς νεωτέρας Ἑλλάδος ἀσχοληθεὶς καὶ εἰς τὴν ποίησιν καὶ εἰς φιλολογικὰς μελέτας. Ἐγεννήθη τῷ 1817 ἐν Σμύρνῃ. Καθηγητὴς τῆς βοτανικῆς τοῦ ἐν Ἀθήναις Πανεπιστημίου ἀπὸ τοῦ 1849, ὑπῆρξεν ὁ ἀκάματος ἐξερευνητὴς τῆς ἐλληνικῆς χλωρίδος περιηγηθεὶς πρὸς τοῦτο πᾶσαν τὴν Ἑλλάδα, μέγα μέρος τῆς Θεσσαλίας καὶ Μακεδονίας, τὴν Χίον καὶ ἄλλας ἐλληνικὰς χώρας, ἀνακαλύψας δὲ 54 ὄλα εἶδη φυτῶν· νέα διὰ τὴν ἐπιστήμην, καὶ 20 παραλλαγὰς τοιούτων ἀγνώστους τέως τοῖς βοτανικοῖς. Πολλὰ τῶν ὑπ' αὐτοῦ ἀνακαλυφθέντων φέρουν ἔτι τὸ ὄνομά του ἐν τῇ διεθνεί βοτανολογίᾳ. Ἑλληνομαθὴς καὶ ἔχων ὑπ' ὄψιν τὰ ἀρχαία σχετικὰ κείμενα ἔθικε τὰς βάσεις τῆς ἐλληνικῆς βοτανικῆς ὀνοματολογίας. Συνέγραψε καὶ ἐξέδωκεν ἐν περιοδικῇ ἐκδόσει τὰ «Γεωπονικά» του (1872 - 1876). Διέπρεψεν ἐκ παραλλήλου καὶ ὡς ποιητὴς ἐπικός καὶ σατυρικός, συγγράψας εἰς ἡρωϊκοῦς ἑξαμέτρους τὰ ἐπικολυρικά ποιήματα «Χίος Δούλη» — «Ὁ πύργος τῆς Πέτρας» — καὶ «ὁ Ἅγιος Μηνᾶς», εἰς δεκαπεντασυλλάβους δὲ ὁμοιοκαταλήκτους τὰ σατυρικά «Τίρι - Λίρι» καὶ «ὁ Ἰώτας». Ἀπέθανεν ἐν Ἀθήναις τὴν 5ῃ Αὐγούστου 1886.

ΠΑΠΑΡΡΗΓΟΠΟΥΛΟΣ ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ. — Υἱὸς τοῦ κλεινοῦ ἱστορικοῦ Κωνσταντίνου Παπαρρηγοπούλου. Νομικός, δικηγόρος καὶ ποιητὴς. Ἐγεννήθη ἐν Ἀθήναις τῷ 1843. Ἐγραψε πλεῖστα ἔργα περὶ καὶ ἔμμετρα: τὴν λυρικὴν συλλογὴν *Στόνος* (1866) βραβευθεῖσα ἐν τῷ ποιητικῷ διαγωνισμῷ τὰς «Ποιήσεις» (1867), τὴν πολιτικὴν κωμωδίαν «Συζύγου Ἐκλογὴ» (1868), τὰ ἐπικολυρικά ποιήματα «Ὀρφεὺς» (1868) καὶ «Πυγμαλίων» (1869), τοὺς «Χαρακτήρας» (1870) ἤτοι φιλοσοφικοῦς διαλόγους περὶ καὶ ἔμμετρους, τὴν κωμωδίαν «Ἀγορά» (1871), καὶ πλεῖστα ἄλλα λυρικά, κοινωνικά, φιλοσοφικά, καὶ ἱστορικά εἰς διαφόρους ἑφημερίδας καὶ περιοδικά, ἐν οἷς

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ ΠΙΝΑΚΟΘΗΚΗ

ΕΙΚΟΝΕΣ ΚΑΙ ΣΚΙΑΓΡΑΦΙΑΙ

τῶν πρὸ 30ετίας καὶ ἐκεῖθεν διαπρπεστέρων
ποιητῶν καὶ λογογράφων
τῆς ἀναγεννηθείσης πνευματικῆς Ἑλλάδος.

[Μετὰ τὴν μοναδικὴν ἐπιτυχίαν τοῦ ἐν τῷ περυσινῷ πανηγυρικῷ τόμῳ τοῦ 1910 *Γραμματολογικὸν Λευκώματος*, ἡ Διεύθυνσις τοῦ «Ἐθνικοῦ Ἡμερολογίου», ἀνταποκρινομένη εἰς κοινὴν ἐπιθυμίαν καὶ εὐλογον ἀπαίτησιν τοῦ ἑλληνικοῦ δημοσίου, θέλει προσπαθῆσαι ἀπὸ τοῦ παρόντος τόμου καὶ ἐφεξῆς, διὰ παντός κόπου καὶ ἀντι πάσης θυσίας, νὰ καταρτίσῃ ὅσον τὸ δυνατόν πλήρη τὴν *Φιλολογικὴν Πίνακοθήκην*, διὰ τῆς παραθέσεως καὶ τῶν εἰκόνων τῶν προγενεστέρων ποιητῶν καὶ λογογράφων ἀπὸ τῆς Ἑλληνικῆς Ἐπαναστάσεως καὶ ἐντεῦθεν, ὅσοι ἐχάραξαν καὶ ἀντεπροσώπευσαν τὰς πρώτας φιλολογικὰς περιόδους τῆς ἀναγεννηθείσης πνευματικῆς Ἑλλάδος. Μὲ τὴν πεποιθησιν, ὅτι συνεισφέρει οὕτω μοναδικὴν καὶ πολῦτιμον συμβολὴν εἰς τὴν ἱστορίαν τῶν νεοελληνικῶν γραμμάτων].

Θεόδ. Ὁρφανίδης

Α. Παπαρηγόπουλος

Ι. Ρίζος Ραγκαβής

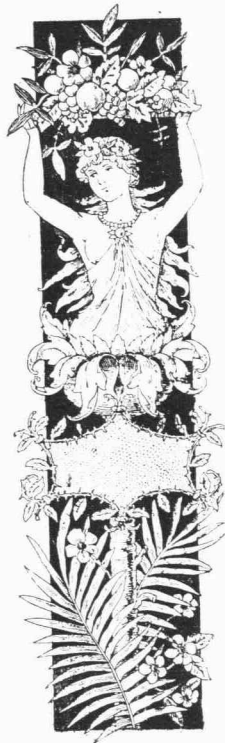
Έμμ. Στρατουδάκης

Έηλιος Τανταλίδης

Άθ. Χριστόπουλος

τὰ «Ἀπόκρυφα Ἐθαγγέλια», ὁ «Διογένης ὁ Κυνικός» κλπ. Μετὰ τὸν θάνατόν του ἐξεδόθησαν (1895) τὰ «Ἀνέκδοτα», συλλογὴ διαφόρων ἄλλων ἔργων του. Ἀπέθανεν ἐν Ἀθήναις τὴν 21 Μαρτίου 1873.

ΡΑΓΚΑΒΗΣ ΡΙΖΗΣ ΙΑΚΩΒΟΣ. — Πατὴρ τοῦ Ἀλεξάνδρου Ῥαγκαβῆ. Ἐγεννήθη τῷ 1770 ἐν Κων/λει. Διατρίψας ἐπὶ πολὺ ἐν Βλαχίᾳ παρὰ τῷ θείῳ του Ἠγεμόνι Ἀλεξ. Σούτσου, ἀδελφῷ τῆς μητρὸς του, ἐργάσθη ἐν Βουκουρεστίῳ μετὰ ζέσεως διὰ τὰ Ἑλληνικὰ Γράμματα καὶ τὸ Ἐθνικὸν θέατρον, ἐγένετο δὲ καὶ ἐκ τῶν ἐνεργῶν μελῶν τῆς Φιλικῆς Ἑταιρίας. Μετὰ τὴν ἀποκατάστασιν τοῦ Ἑλληνικοῦ Βασιλείου κατελθὼν εἰς Ἀθήνας, ἐξηκολούθησε τὰς φιλολογικὰς του μελέτας. Μετέφρασεν εἰς ἑξαμέτρους τὸν *Αἰνείαδα* τοῦ Βιργιλίου, ἐκδοθεῖσαν μετὰ τὸν θάνατόν του, ὡς καὶ τὴν *Ἀνδρομάχην* τοῦ Ῥακίνα, ἐξεπόνθησε δὲ καὶ ἴδια δραματικὰ ἔργα. Ἐξέδωκε (1854) καὶ τὴν τρίτομον συγγραφὴν του «Ἑλληνικά», ἅτινα περιελάμβανον τὴν γεωγραφικὴν καὶ ἱστορικὴν περιγραφὴν — ἀπὸ τῶν ἀρχαιοτάτων μέχρι τῶν νεωτέρων χρόνων — πασῶν τῶν χωρῶν, ἃς ἐνόμιζεν ὡς μελλούσας νάποτελέσουν τὸ νέον Ἑλλην. Κράτος. Ἀπέθανεν ἐν Ἀθήναις τῷ 1855.

ΣΤΡΑΤΟΥΔΑΚΗΣ ΕΜΜΑΝΟΥΗΛ. — Κατήγετο ἐκ Κρήτης καὶ ἐγεννήθη τῷ 1854. Ἐγραψε τρεῖς συλλογὰς λυρικῶν ποιημάτων, ἐξ ὧν ἡ πρώτη ὑπὸ τὸν τίτλον «Παλμοὶ καὶ Στόνοι» ἐπηνέθη εἰς τὸν ποιητικὸν διαγωνισμόν τοῦ 1873. Τὰ πλεῖστα τῶν ποιημάτων του ἔμπνευσιν εἶχον τὴν Μεγάλην Πατρίδα καὶ ἰδιαιτέρως τὴν ἀγαπητὴν του Κρήτην, ὑπὲρ ἧς καὶ ἐπολέμησε παρὰ τὸ πλευρὸν τοῦ ἀρχηγοῦ Σελίνου Γεωργίου Κορκίδου κατὰ τὴν ἐπανάστασιν τοῦ 1877, τῆς ὁποίας ὑπῆρξεν εἰς τῶν πρώτων ὑποκινητῶν, ὀνομασθεὶς καὶ ὑπαρχηγὸς διὰ τὴν ἀνδρείαν καὶ τὴν τόλμην του. Διατρίψας ἐπὶ δεκάμηνον ἐν τῇ μαχομένῃ Κρήτῃ ἔστειλε ζωηράς ἐκθέσεις τῶν πολεμικῶν πραγμάτων τῆς νήσου εἰς τὴν ἐν Ἀθήναις «Ἐφημερίδα τῶν Συζητήσεων», κατὰ τὰ διαλείμματα δὲ τῶν μαχῶν συνέγραψε τὴν τελευταίαν πατριωτικὴν του Συλλογὴν: «Κρητικαὶ Ἐμπνεύσεις». Ἀπέθανεν ἐν Ἀθήναις τὸν Μάιον τοῦ 1883, καταλιπὼν καὶ πλεῖστα ἄλλα ἀνέκδοτα μὴ ἰδόντα ἄχρις ὥρας τὸ φῶς.

ΤΑΝΓΑΛΙΔΗΣ ΗΛΙΑΣ. — Ἐγεννήθη τῷ 1818 ἐν Φαναρίῳ τῆς Κωνσταντινουπόλεως καὶ ἐξεπαιδεύθη ἐν τῇ Πατριαρχικῇ Σχολῇ, εἶτα ἐν τῇ τῆς Ἐηροκρήνης καὶ κατόπιν ἐν τῇ Ἐθαγγελικῇ τῆς Σμύρνης, ἔνθα τῷ 1836 ἐν ἡλικίᾳ 16 ἐτῶν ἐδημοσίευσεν τὸ πρῶτον του ποίημα «Ἕγμος εἰς τὸν Μάιον». Τῷ 1839 ἐξέδωκε τὰ «Παίγνια». Μεθ' οὗ μεταβὰς εἰς Ἀθήνας διήκουσεν ἐπὶ τετραετίαν φιλοσοφικὰ καὶ φιλολογικὰ μαθήματα ἐν τῷ Ἐθν. Πανεπιστημίῳ. Ἐπανελθὼν εἰς Κωνσταντινούπολιν κατεγίνετο εἰς τὴν ἑκδοσὶν ἐκκλησιαστικοῦ περιοδικοῦ, ὅτε αἰφνιδίως ἔπαθε τῷ 1845 παντελεῖ ἀμαύρωσιν τῶν ὀφθαλμῶν. Πολυμαθέστατος ὡς ἦτο καὶ κάτοχος σπανίας μνήμης διωρίσθη ἐν τούτοις (1846) καθηγητὴς τῶν Ἑλληνικῶν γραμμάτων ἐν τῇ Θεολογικῇ σχολῇ Χάλκης, ἐν ᾗ ἐδίδαξε ἐπὶ 30ετίαν ὄλην καταθέλων διὰ τῆς εὐφραδείας καὶ τῶν σοφῶν του γνώσεων, ἀναδείξας

δὲ οὐκ ὀλίγους ἀξίους ἑαυτοῦ μαθητάς. Κατὰ τὸ διάστημα τοῦτο ἔγραψε, διὰ ξένης χειρός, πλείστας φιλολογικὰς διατριβὰς καὶ ποιήματα, ἐκδοῦς καὶ τὸς «Παπικὸς Ἐλέγχους» (1850). Διωρίσθη δὲ καὶ Μέγας ῥήτωρ τῆς Μεγάλης Ἐκκλησίας. Τῷ 1860 ἐξέδωκε τὰ «Ἰδιωτικὰ Στιχουργήματα», τῷ δὲ 1876 εὐρισκόμενος ἐν Ἀθήναις ἐξετύπωσε τὰ «Ἄσματα του», ἅτινα εἶχε μελοποιήσει ὁ ἴδιος εἰς εὐρωπαϊκὸν μέλος καθὸ ἐγκρατὴς τῆς μουσικῆς. Μετὰ μικρὸν ἐπανελθὼν εἰς Κων/λιν ἀπέθανε τῇ 31 Ἰουλίου 1876.

ΧΡΗΣΤΟΠΟΥΛΟΣ ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ. — Ἐγεννήθη ἐν Καστορίᾳ τῆς Μακεδονίας τῷ 1772. Ἐξεπαιδεύθη εἰς τὰ ἑλληνικὰ γράμματα ἐν Βουκουρεστίῳ, συνεπλήρωσε δὲ εἰτα τὰς φιλολογικὰς του σπουδὰς εἰς Βουδαπέστην, Βενετίαν καὶ Παταύον, ὅπου ἐπεδόθη καὶ εἰς ἱατρικὰς καὶ νομικὰς μελέτας. Ἐπανελθὼν εἰς Βουκουρεστίον κατέλαβεν ὑψηλὰς θέσεις πλησίον τῶν ἡγεμόνων Βλαχίας καὶ Μολδαυίας. Ἐγραψε ποιήματα κατὰ τὸ πλείστον Βακχικὰ καὶ Λυρικά, θεωρεῖται δὲ ὡς ὁ Ἀνακρέων τῆς νέας Ἑλλάδος. Ἐγραψε προσέτι τὸ δράμα «Ἀχιλλεύς», «Γραμματικὴν αἰολοδορικὴν» καὶ «Πολιτικὰ πικράλληλα». Ἀπέθανε τῷ 1847. Μετὰ τὸν θάνατόν του ἐξεδόθησαν οἱραὶ μελετῶν του ὑπὸ τὸν τίτλον «Ἑλληνικὰ ἀρχαιολογήματα».

ΥΓΙΕΙΝΑΙ ΣΥΜΒΟΥΛΑΙ

Η Ρ Ι Σ

Η οἷς εἶνε ἐκ τῶν μᾶλλον ὑποκειμένων εἰς τὰ ἐξανθήματα τῆς ἀκμῆς ἢ τοῦ ἐκζεματος, εἰς τὰς συμφροητικὰς ἐρυθρότητας, εἰς τὰ χεῖμετλα κλπ.

Λεπτὴ καὶ ψυχρὰ ἢ οἷς δηλοῖ τὴν χλωροσιν καὶ τὴν φθίσιν ἐρυθρὰ δὲ καὶ εὐσαρκος καὶ θεορμὴ εἶνε συχνάκις δεῖγμα πληθώρας καὶ ἀσθροτισμοῦ.

Ἐρυθρὰ καὶ ὑποκίανος ἐκ τοῦ ψύχους εἶνε πολλάκις ἔνδειξις ἐσωτερικῶν κρισῶν τοῦ ὄργανου, κατὰ τῶν ὁποίων συνιστᾶται ὁ ἠλεκτρισμός.

Εἰς τινὰ λυμφατικὰ ἄτομα, εἰς τὰς δυσκοιλίους καὶ ἀτάκτους τὴν ἔμμηρον κάθαρσιν γυναῖκας, ἢ οἷς ὑπόκειται κατὰ διαλείμματα εἰς ἐξογκώσεις ἐπωδύνους, λίαν ὀχληρὰς, αἵτινες ἀναφαίνονται εἰς πῶσαν διατηρητικὴν παρεκτροπὴν.

Ἡ οἷς εἶνε ἄλλως τε ἔδρα ἐξανθήματος εἰδικοῦ, τῆς ρινικῆς ἀκμῆς, ἥτις ἀποτελεῖται ἐκ μικρῶν μελανῶν σιγμάτων, ἅτινα ἀναφαίνονται εἰς τὰ πτερόγυα αὐτῆς καὶ ἅτινα σχηματίζονται ἐκ τοῦ ἐρεθισμοῦ τῶν σμηματογόνων θυλακίων.

Συνιστῶμεν νὰ μὴ συμπιέξῃ τις διὰ τῶν δακτύλων τὰ ἐξανθήματα ταῦτα, διότι ἢ πίσει τὰ ἐξερεθίζει, οὕτω δὲ συντηρεῖται ἢ πάθῃσι αὐτῇ. Πρέπει νὰ πλύνονται μόνον τὰ μελανὰ σίγματα διὰ πυκνῆς διαλύσεως δισανθρακικοῦ νατρίου ἐν θεορμῇ ὕδατι, μέχρις οὗ παντελῶς ἐξαλειφθῶσι. Κατόπιν ἐπαλείφονται διὰ καθαροῦ οἰνοπνεύματος.